

Tekster: *Jer 31,31-34, ApG 2,1-11, Joh 14,15-21*

Salmer:

kl 9.00 i Lem

290 I al sin glans

286 Var I ikke Galilæer

292 Kærligheds og

285 Hør Himmelsus

kl 10.30 i Rødning

290 I al sin glans

Dåb: 448 Fyldt af

286 Var I ikke Galilæer

292 Kærligheds og

Nadver. 300 Kom sandheds ånd (mel. Gør døren høj)

285 Hør Himmelsus

Jeg tænker somme tider på, hvordan man holder pinse på den sydlige halvkugle, for os her i Norden er pinse i alt fald knyttet helt tæt sammen med sommerens frembrud: "når pinseløvet bryder frem", synger vi, eller vi skal ud at se pinesolen danse.

Salmedigteren Johannes Johansen har endda skrevet en salme, der begynder således: "At pinsen stråler lysegrøn og bøgeskoven underskøn med sol på anemoner, det synger alle fugle små ..." og ganske vist har pinsen et indhold der er uafhængigt af vejr og vind og årstider, nemlig at Guds Ånd kommer over Jesu disciple og giver dem kraft og mod og evner til at gå ud i verden for alle vide vegne at

fortælle det budskab, der havde kostet Jesus livet, sådan som vi hørte om det i læsningen fra Apostlenes Gerninger. Men billedmæssigt, der passer pinsens budskab om Helligånden, der pustede liv i den skrækslagne discipelflok, rigtigt godt sammen med sommeren, der bryder frem og får alt til at grønnes og fylder luften med fuglesang.

Ikke desto mindre er det pinse over hele jorden nu, også i Melbourne i Australien, hvor det er omkring 10 grader og i det sydlige Argentina, hvor temperaturen ligger på frysepunktet. Og det er værd at minde os selv om, at pinsen er andet og mere end en sommerfest: pinsen er festen for, at Gud ikke har sluppet og glemt sin verden, men trods både vores hovmodige foragt for skaberen og trods den lidelse og død vi mennesker i verden påtvang hans søn, da han kom til os, så holder Gud fast ved os og er hos os i sin Hellige Ånd, for at forny og forme og danne verden, så den bliver som Gud i sin evighed har tænkt sig.

Hvordan det så er, Gud har tænkt sig verden, det løftes sløret for i evangelieteksten, vi har hørt i dag, pinsedag. Jesus siger til disciplene, at hvis de elsker ham, skal de holde hans bud, og så skal disciplene være med i det nære samhørighedsforhold, der består mellem Gud og hans søn Jesus, sådan at Gud, Jesus og disciplene hører ubrydeligt sammen.

Der er to spørgsmål, der presser sig på, når vi hører denne evangelietekst.

For det første: hvad kommer dette her egentlig os ved? Jesus taler jo om forholdet mellem ham selv og hans disciple, altså nogle mennesker der levede for 2000 år siden! Men husker vi på, hvad vi

har hørt for bare en uge siden, hvor Jesus bad for disciplene og for alle der *gennem dem var kommet til tro på ham*, og tænker vi på, hvad vi hører i *dåbsritualet, hvor Jesus sender disciplene ud verden for at døbe alle til at være hans disciple*, så forstår vi, at forholdet mellem Jesus og disciplene ikke kan isoleres til dem, der levede den gang. For Jesus har gennem sine ord og gennem den dåb, han indstiftede, indlemmet os i disciplenes flok. Det er Helligåndens værk, at det forhold Jesus oprettede mellem Gud, sig selv og disciplene, det er udvidet til også at omfatte os, der lever i dag og alle andre der gennem tiderne er grebet eller vil blive grebet af budskabet om Jesus. For Helligånden er Guds kraft og Guds vilje, der lever og handler i verden på Jesu vegne, efter at Jesus selv har forladt verden.

Det næste spørgsmål er så, hvad det er for nogle bud, der på den måde skal være disciplenes og vores adgangstegn til fællesskabet med Gud og Jesus. Det siges, der ikke noget om i evangeliet i dag. Men læser vi bare et enkelt kapitel tilbage i Johannesevangeliet, så ser vi, hvordan Jesus skærtorsdagaften i forbindelse med at han vaskede disciplenes fødder sagde: "Et nyt bud giver jeg jer: I skal elske hinanden. Som jeg har elsket jer, skal også I elske hinanden. Deraf kan alle vide, at I er mine disciple: hvis I har kærlighed til hinanden."

Så det er den indbyrdes kærlighed, der er kendemærket på Jesu disciple, og det er den indbyrdes kærlighed, der lukker os ind i fællesskabet mellem Gud og Jesus.

Det fortæller os, at det er gennem den indbyrdes kærlighed mellem mennesker, Gud gennemfører den fornyelse af verden, Jesus lovede, det er gennem den indbyrdes kærlighed mellem

mennesker, at Gud former verden, så den bliver som han har tænkt sig den.

Jamen så er det jo slet ikke Gud, men os mennesker, der fornyer og former verden?

Ja og nej. Ja, fordi det er vi menneskers kærlighed til hinanden, der skal gøre verden god at leve i. Nej, fordi det jo er sådan med kærligheden, at den ikke er noget, vi har magt over. Vi kan ikke tage os sammen til at elske hinanden. Vi kan tage os sammen til at behandle hinanden ordentlig, men kærligheden er ikke bare noget ydre, en måde at opføre os på og omgås andre på. Kærligheden er noget inden i os, som ligger før vores følelser og før vores vilje. Kærligheden er en magt, der besætter os og bestemmer både over vores vilje og over vores følelser, så vi rummer og vil de mennesker vi elsker, uanset deres svagheder og fejl.

Vi kan ikke selv fremkalde kærligheden i os, den må komme til os udefra og gribe os og tage magten over os. Men noget kan vi dog. Vi kan frem for alt lade være med at stille kærligheden hindringer i vejen. Tit er det sådan, når vi oplever at et andet menneske har brug for os. Brug for hjælp, brug for en snak eller et par timers nærvær, at vi så allerførst tænker, jamen så lad mig da hjælpe eller standse op og snakke eller sidde et par timer og bare være der, og så straks efter tænker man: det kunne jo også vente til i morgen, eller: han synes bare det er underligt at jeg giver mig i snak med ham, eller: der er sikkert så mange andre der kommer og sidder hos hende. Og så bliver det ikke til noget. Jeg tror, at når vores første indskydelse er at ville være der for dem der har brug for det, så skyldes det en helt grundlæggende kærlighed, som vi er født med. Men der er så mange andre hensyn, der lægger sig ind over kærligheden og spærrer for den. Det Jesus har sagt os, det er, at vi skal ikke lade noget spærre for kærligheden, vi skal give los og stole på, at den kærlighed som allerede er der som noget grundlæggende i os, at den er meningen med vores liv på jorden. Og jeg tror, at Helligånden, Sandhedens Ånd,

Talsmanden som Jesus talte om ville komme, det er Guds åndepust ind i verden, som får os til ind i mellem at turde at give os kærligheden i vold og give slip på alle forbehold og hæmninger for at dele liv, tid og kræfter med hinanden.

Og netop her, synes jeg, det er så meningsfuldt, at pinsen hos os falder på den årstid, hvor de små brune knopper åbner sig og et væld af blomster og blade bryder frem, for pinsen handler jo om, at Guds Ånd får alle de kærlighedshandlinger og kærlighedsudtryk til at bryde frem og folde sig ud, der ligger i os alle sammen og venter på at komme til udfoldelse. Og pinsens evangelium er, at hvor det sker, der er det ikke bare livet mellem mennesker der bliver godt, nej, der er det himmel og jord, der knyttes sammen, da råder Kristus iblandt os og da lever vi i Gud og Gud lever i os.

Glædelig pinse

Amen.